

Barcelona, la ciutat natal de l'Antoni Serra Ferrer, és també la que ha escollit el nostre nou protagonista per treballar, si bé ha dut a terme intervencions puntuals a la província de Girona.

Fem un breu repàs de la trajectòria de l'Antoni: **"Escollir arquitectura va ser una deducció lògica a la qual vaig arribar quan estudiava el batxillerat. No ens havien informat excessivament sobre el contingut de les carreres, de manera que em vaig guiar per les assignatures que més m'agradaven. La tria era entre dos o tres carreres, i el que em va decidir va ser la vessant creativa de l'arquitectura"**.

Va ser al llarg de la carrera que va convèncer-se de la seva vocació: **"Me'n vaig adonar superat el primer curs, que incorporava assignatures que repetien conceptes apresos en cursos anteriors, com la química i la física"**. Assegura que l'opció de l'exercici liberal **"em va sobrevenir gairebé per sistema, perquè des dels primers cursos de la carrera ja havia començat a treballar per a altres arquitectes. Aquestes experiències em van aportar una filosofia de l'arquitectura lliberal que contenia els que podríem anomenar valors propis del Quixot, en el sentit d'enfrontar-se a tots els reptes. Tanmateix, en totes les titulacions superiors, si no provens d'una saga relacionada amb el gremi o hi tens algun conegut resulta molt difícil obrir-se camí cap al món professional"**. I aquest no era el seu cas: **"És més, la meua família dubtava de la possibilitat que pogués acabar la carrera, perquè jo sempre he estat una persona molt dispersa, poc aficionada a enfonsar el cap entre un munt de llibres. Cal tenir en compte que en aquell temps arquitectura es considerava una de les llicenciatures més difícils"**.

El temps va acabar donant-li la raó, i és que la **"dispersió"** de què parla el nostre interlocutor és, en el seu cas, beneficiosa, ja que significa **"una llibertat de pensament a l'hora de concretar el que vols en un paper"**. Per desgràcia, **"quan treballes per un promotor privat, de vegades aquesta llibertat es veu coartada, ja que en aquest tipus d'operacions els components econòmics són excessivament importants"**. Aquest és només un dels obstacles que ha de superar l'arquitecte. Esmentem-ne uns quants més.

La normativa és un dels més incòmodes: **"És clar que n'hi ha d'haver, perquè un control urbanístic és imprescindible. El que passa és que, en l'intent d'evitar excessos, hem arribat en un extrem exagerat, i és que la normativa és poc sensible pel que fa a certs temes. Com a resultat, actualment es limita molt la possibilitat de rehabilitar edificis amb el desig de deixar-los tal com eren. Els propietaris s'escandalitzen quan els dius que només pots reformar petits detalls de la seva llar si la volen mantenir tal com està"**. Fets com aquests exigeixen negociacions amb l'administració i, tanmateix, **"si jo estigués en el seu lloc no m'hi avindria, perquè hi ha unes regles que s'han de complir. De tota manera, quan enraones amb l'arquitecte municipal, és un descans saber que tots dos tractareu els mateixos punts concrets, cosa que no passa amb els clients particulars"**. Aquesta entesa no és basa únicament en el fet de ser companys de gremi: **"Considero que aquesta gent s'està jugant el**

lloc de treball i, per tant, no poden anar més enllà del que està permès".

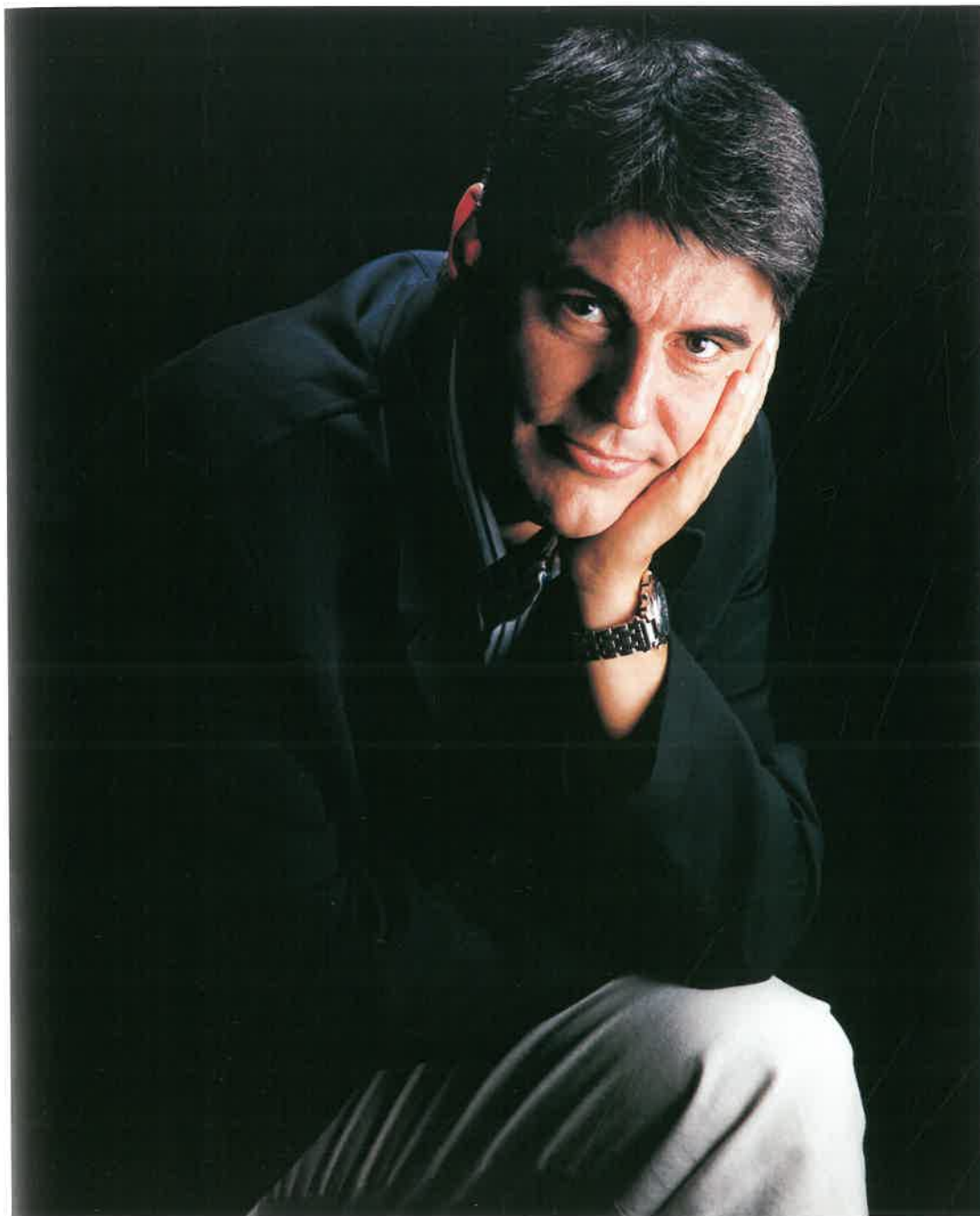
La postura de l'Antoni no és casual: **"Em vaig especialitzar en urbanisme, perquè em semblava molt atractiva la possibilitat d'influir en la millora de les condicions de vida dels ciutadans. És clar que més endavant descobreixes que la realitat és una altra, que el que més compta, gairebé sempre, són els diners"**. Per sort, l'especulació ja no és el que era: **"Ara som més racionals, si bé caldria reflexionar sobre si els paràmetres urbanístics existents són els més adequats. Caldria que, dins d'uns marges, el planejament deixés una mica de via lliure al sentit comú de cadascú. Si no sempre tothom ha seguit el mateix patró a l'hora d'edificar, per què ara sí?"**. Al nostre convidat li consta que **"l'escola ja va debatre per què les edificacions s'havien de mesurar en paràmetres de dimensionalitat -profunditats edificables, alçades reguladores- i que hi havia d'haver alguna altra manera de fer-ho"**. I es lamenta de **"la certa manca d'investigació que pateix el meu col·lectiu"**.

En canvi, el col·lectiu d'arquitectes pateix un excés de burocràcia: **"Cada cop tenim més responsabilitats. Segons l'última llei, tots els qui treballin en les nostres obres han d'estar donats d'alta de la seguretat social. El fet d'haver de vetllar perquè el constructor no s'irriti ja és una feina considerable, que converteix l'arquitecte en quasi un intermediari de la pau. Fa uns anys vaig assistir a un curset organitzat pel Col·legi d'iniciació a la pràctica de l'arquitectura. Recordo que l'última observació del rector va ser que a Carabanchel teníem una habitació pagada"**. Sobren els comentaris.

Per si això fos poc, el col·lectiu que ens ocupa topa amb la manca de qualificació dels treballadors: **"És per això que jo a les obres estic mirant d'introduir elements més industrialitzats amb controls estrictes, l'execució dels quals ha d'anar forçosament a càrrec d'una mà d'obra especialitzada. D'aquesta manera t'assegures que tindràs pocs problemes, perquè són les mateixes firmes que et proveeixen les que t'envien la gent preparada per fer les instal·lacions"**. Quant a la qualitat dels materials, l'Antoni trenca una llança a favor de la normativa, que **"obliga que el formigó tingui una resistència mínima, perquè les edificacions estaveu assolint uns nivells d'esveltesa exagerats. Una masia amb una paret d'adob i pedra d'un metre d'ample s'aguanta dreta tota la vida. No sé si els edificis que ara es construeixen, on els materials, per motius econòmics, es treballen al límit resistiran tant de temps"**.

Un tema que el nostre protagonista coneix molt bé, i és que ja són moltes les rehabilitacions de les quals s'ha encarregat: **"Encara falten els mecanismes adequats perquè el manteniment dels edificis sigui obligatori, però la cèdula de l'edifici constitueix un bon primer pas. El que cal és que la societat sigui conscient que casa seva necessita revisions regulars"**. Ell mateix ha muntat una empresa de serveis, especialitzada en les rehabilitacions.

Vet aquí un retrat de l'Antoni Serra, un home que assegura que, durant una llarga malaltia, la seva principal necessitat era la de **"crear alguna cosa"**.

“Falten els mecanismes adequats perquè el manteniment dels edificis sigui obligatori. El que cal és que la societat sigui conscient que els habitatges necessiten revisions regulars”

Antoni Serra - Barcelona (Barcelonès)